

Ἡ παράστασις τῶν δραμ. συγγραφέων — «35-40»
 lever de rideau, ὑπὸ Ν. Σπανδωνῆ — «Ἡ πληγω-
 μένη», δράματιον εἰς πράξιν, ὑπὸ Μιλτ. Ἰωσήφ —
 Ἡ «Μὲς Τζάκσον» κωμωδία εἰς πράξιν, ὑπὸ Δελη-
 κατερίνη.

ἌΝ ἔξη ἀκόμη ἐκεῖνος πού τὸν ἀπεκάλουν οἱ ἄλλοι κριτικοί, ὄχι χωρὶς κάποιαν εἰρωνείαν Para Sarcey, ἀλλὰ πού διεκρίνετο διὰ τὴν τόσῃ ὀρθὴν του κρίσιν, καὶ ἂν εἶχεν αὐτὸς τὴν κριτικὴν τῶν «Παναθηναίων», τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς παραστάσεως τὴν ὁποίαν ἔδωσεν ὁ Σύλλογος τῶν Ἑλλήνων Θεατρικῶν Συγγραφέων συμπράττων μὲ θήλαα μέλη τοῦ Συλλόγου τῶν Ἑρασιτεχνῶν, θὰ μᾶς παρῆγε μίαν ἀπὸ τὰς ἐξαιρετικὰς ἐκείνας κριτικὰς ἐπιφυλλίδας του εἰς τὰς ὁποίας ἐπραγματεύετο ὄχι πλεόν δι' αὐτὰ ταῦτα τὰ ἔργα καὶ τὴν ἐκτέλεσίν των, ἀλλὰ δι' ὁποιονδήποτε ἄλλο ζήτημα, συναφές ἐν τούτοις πάντοτε μὲ τὸ Θεατρον. Διότι ποῖαν πράγματι σημασίαν διὰ τὴν ἀπόλυτον Τέχνην θὰ εἶχεν ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ἐγράφετο δι' ἔργα πού ἐγράφησαν ἐπίτηδες δι' ἐρασιτέχνους, καὶ πού ἐξετελέσθησαν ἀπὸ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ὅλοι ἔβαλαν τὸ πόδι των διὰ πρώτην φοράν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, οἱ ὁποῖοι ποτὲ δὲν εἶχον τὴν ἀξίωσιν ὅτι ἔγιναν οὕτως εἰς μίαν ἡμέραν τέλειοι ἠθοποιοὶ καὶ οἱ ὁποῖοι, ὅτι ἔπραξαν τὸ ἔπραξαν ἀποβλέποντες εἰς κάποιαν παιδιάν μᾶλλον εἰς τὸ αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἀξιοπερίεργον γεγονός τῆς ἀπὸ σκηνῆς παρελάσεως τόσων γνωστῶν καὶ αὐτῶν καθ' ἑαυτὰ χαρακτηριστικῶν προσώπων, ἰδίως εἰς τὴν ἐνίσχυσιν ἐνὸς Συλλόγου πού πρέπει νὰ ἐνισχυθῆ; Ἐνῶ ἀπεναντίας πόσῃ δὲν θὰ εἶχον σημασίαν διὰ τὰ παρ' ἡμῖν φιλολογικὰ ἤθη καὶ μὲ πόσῃ προσοχὴν δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ διαβασθῶν ὅσα ὁ Para Sarcey μὲ καλοκάγαθον ἀυστηρότητα θὰ ἔγραφεν ἴσως διὰ τοὺς κοπάνους πού ἐκουβάλησαν μερικοὶ διὰ νὰ κατασυντρίβουν ἓνα παιγνίδι διὰ τὸ ἄχαρι persiflage πού παρεδέχθησαν ἄλλοι ὡς μόνον βᾶθρον διὰ νὰ ὑψώσουν τὸν ἑαυτὸν των ἔστω καὶ κατὰ τὸ πάχος ἐνὸς φύλλου, σιγαροχάρτου, δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι προσβάλλοντες μὲ τὴν χυδαιότητα νομίζουσι ὅτι ἀπλῶς ἀστειεύονται διὰ τὴν πρόστυχον ἐμπάθειαν καὶ τὴν ποταπὴν ἀχαρισσίαν πού ἀτυχῶς διὰ τὸν ἑαυτὸν των κρύπτει τὸ στήθος μερικῶν καμποτινῶν διὰ μερικῶν πού προσποιοῦνται ἢ καὶ πραγματικῶς θεωροῦν ἑαυτοὺς ὡς κριτὰς ἐνῶ γίνονται ἀπλοὶ ὑβρισταί διὰ τὸν ἓνα δύο εὐτυχῶς μόνον πού εἰς τὴν περιστάσιν αὐτὴν ἔφθασαν καὶ μέχρι συκοφαντίας ἀκόμη καὶ δι' ἐκείνους πού μὲ ὄγκον καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω πόσων Μπουμέλ καὶ πόσων ντ' Ὀρσαί χρησιμοδοτοῦν ἐκάστοτε τόσῃ κωμικὰ ὅσον ἀφορᾷ τοὺς τύπους τῆς κοσμικῆς ζωῆς ἢ καὶ δι' ἐκείνους πού ἐκλεκτοὶ σημήθως πρόμαχοι τοῦ ὠραίου τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ὀρθοῦ εἰς τὰ χρονογραφήματά των, δὲν ὀπισθοχώρησαν πρὸ ἐνὸς ἀδίκου ἐπιγράμματος, ἀρκεῖ ὅτι τοῦτο ἦτο εὐφυνές, χωρὶς νὰ θελήσουν νὰ ἐνθυμηθῶν ὅτι τίποτε δὲν εἶνε τόσῃ ὠραῖον εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ὅσον ὁ ὀρθὸς λόγος, ἢ δικαιοσύνη καὶ ἢ ἀλήθεια. Ἄλλ' ὁ Para Sarcey ἔπαυσε πρὸ πολλοῦ νὰ γράφῃ, ἐγὼ δ' ἔχω ὑποχρέωσιν ν' ἀσχοληθῶ μὲ τὴν παράστασιν καὶ ὄχι μὲ τὰ κατ' αὐτήν.

Εἰς τὸ ἔργον τοῦ κ. Ν. Σπανδωνῆ οὗτος, ὡς θεῖος,

προσπαθεῖ ν' ἀποτρέψῃ τὴν χήραν ἀνεπιμὴν του (Δὲς Ἀγαπητοῦ) νὰ πάρῃ ἓνα ἀναξιὸν τῆς ἀνδρα (κ. Γ. Τσοκόπουλος). Αὐτὴ φαίνεται ὅτι πείθεται, ἀλλ' ἐδῶς ἀμέσως φεύγει μετὸν μνηστῆρα τῆς, ἀφίνουσα εἰς τὸν θεῖον τὴν κόρην τῆς Λότην (Δὲς Λιλή Λουριώτου) ἢ ὁποῖα λέγει «ἔτσι εἶνε καλύτερα· ἀπὸ μακριὰ θὰ τὴν ἀγαπῶ πειὸ πολὺ· ἀπὸ κοντὰ δὲν εἶχα μαμά». Καὶ ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ γυναῖκα, ὅταν φθάσῃ εἰς τὰ 35, πρέπει νὰ κοιμᾶται πέντα χρόνια κατὰ συνέχειαν, «διότι δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ τίς ἀνοησίες πού μπορεῖ νὰ κάνη μιὰ γυναῖκα σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία». Τὸ μικρὸν, χάριεν καὶ ὄχι χωρὶς μιὰν σταγόνα αἰσθήματος καὶ συγκινήσεως ἔργον, ἔχει δουλευθῆ ἰδίως εἰς τὸ μέρος τῆς χαριτωμένης Λότης καὶ εἰς τὸ μέρος τοῦ θεῖου, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ κ. Σπανδωνῆς μᾶς ἔδωσε τὴν φιλοπαίγμονα καὶ στοργικὴν φάσιν τῆς πολυσχιδοῦς ὑπάρξεώς του. Ἄν δουλευθοῦν κάπως περισσότερον καὶ τὰ λοιπὰ μέρη, τὸ «35-40» θὰ μείνῃ ὡς ἔν ἀπὸ τὰ καλὰ «levers de rideau», ἐφ' ὅσον ἰδίως εὐρίσκεται ἓνας Σπανδωνῆς διὰ νὰ ὑποκρίνεται τὸν Σπανδωνῆν καὶ μιὰ τρισχαριτωμένη δεσποινὶς Λουριώτου διὰ νὰ ὑποκρίνεται τὴν Λότην.